

LA COL·LABORACIÓ DE

L'IED BARCELONA ESCOLA SUPERIOR DE DISSENY

AMB

LA FILMOTECA DE CATALUNYA

PROJECTES EXPOSATS A FILM A L'AGULLA:

1. Accessoris dissenyats amb material vinculat al cinema i la FilmoTeca de Catalunya
2. Tesis d'alumnes de Disseny de Moda
3. Tesis d'alumnes del Màster de Disseny de vestuari: teatre, cinema i òpera
4. Cartell i Fanzine

1. Alumnes de Disseny de Moda de l'IED Barcelona han realitzat 40 accessoris amb material vinculat al cinema i la FilmoTeca com cel·luloide, entrades i programes de paper i caixes de llautó. El projecte s'ha realitzat dins les assignatures de Complementos i Accessoris impartida per **Pilar Pasamontes**, directora científica de l'IED Barcelona i *Accessories in Fashion Design* impartida per **Katja Jessek**.

El resultat és una sèrie d'originals complements com collarets i diademes fetes amb cinta de pel·lícula, bosses fetes amb caixes de llautó o arracades amb imatges de films mítics.

Alumnes Disseny de Moda: Lana Ivanova; Patricia Ferreira Lorenzo; Blanca Pérez-Cabrero Riera; Alessia Scholl; Sarah Kreuzer; Cristina Tamborero Font; Sylvia Sofia Berro Casserone; Beatriz de la Fragua Gomez; Miguel Iglesias, Carlsandy Luis Nina; Cristi Lurdes Herrera Abadia i Viviana Francisca Diaz Barria.

Alumnes BA Hons Fashion Design: Katarina D'Hooge; Nataliya Yuliyanova Georgieva; Laura Hueto Puig; Margot Vaaderpass; Dimitrina Dimitrova; Helga Katrin Gunnarsdottir.

2. L'exposició inclou les tesis de final de curs de dues estudiants de Disseny de Moda de l'IED Barcelona que es van inspirar en l'àmbit del cinema. En total quatre *looks* de la col·lecció *The Elephant Man* (David Lynch, 1980) de Carmen Triñanes, i tres de la col·lecció **Atra**, d'Hrajhildur Halldorsdottir.

Una mostra de peces amb originals formes i volums inspirats en la pel·lícula *freak* per excel·lència, i capes i superposicions que reflecteixen línies trencadores, angles dramàtics i dicotomies entre blancs i negres inspirades en el cinema dels anys 20. Un exemple perfecte de com la moda veu i es nodreix del món del cinema.

Carmen Triñanes - Alumne de Disseny de Moda – Promoció 2011
Colecció *The Elephant Man* (David Lynch, 1980)

La col·lecció, neix d'una metàfora, d'una representació de les diferències entre els éssers humans i la importància de l'atzar a la vida. El punt de partença és el personatge de John Merrick que, condemnat a viure amb malformacions, va dedicar la seva vida al món de les fires ambulants sent conegut com "Home Elefant". El valor conceptual de la col·lecció s'ha fet a través del joc amb les formes i el color. L'ús exclusiu del color vermell, fruit de la seva vinculació al circ i, la deformació extrema de les peces com a tècnica principal, li confereixen les característiques necessàries per a crear l'atmosfera

de les arts del circ, exagerades i decadents amb les quals Carmen Triñanes introdueix l'espectador en el món dels "freaks".

Hrafnhildur Halldorsdottir - Alumne FASHION DESIGN – Promoció 2011

Colecció: *Atra*

El vídeo està realitzat a partir de 3 pel·lícules dels anys 20: *Cabinet of Dr. Caligari*, *Faust*, *Metropolis*. La banda sonora d'Ennio Morricone, pertany a la pel·lícula *The Thing* (John Carpenter, 1982)

La col·lecció **Atra** és sinònim d'ombres, clau a les pel·lícules expressionistes dels anys 20: pel·lícules mudes, en blanc i negre, fosques i misterioses. L'escenografia i la música juguen amb l'exageració per transmetre l'atmosfera, per expressar les emocions, que sovint són la bogeria i la desesperació. Tot això fa que siguin estèticament sorprenents. És la bellesa de la desesperació.

Aquests aspectes són la font d'inspiració per crear aquesta col·lecció de la nit, plena d'elegància fosca. La silueta és moderna i senzilla, femenina i asimètrica de vegades. Juga amb ocultar i mostrar la pell amb els colors blanc i negre. Aquests són els encants de la col·lecció, així com el talent creatiu, el tallatge simple i els luxosos materials utilitzats com sedes, encaixos i llanes. **Atra** mostra vestits per a dones que, sense importar la seva edat o nacionalitat, són segures de si mateixes, amb estil i aprecien la qualitat. Són visió de futur, sex-appeal i encant.

3. Màster en Disseny de vestuari: teatre, cinema i òpera: l'exposició inclou també nou tesis finals coordinades per Isidre Prunés. Una selecció de les millors relectures de vestuaris icònics i rellevants de la història del cinema.

Entre les peces trobem innovacions formals en tècniques de confecció per modernitzar un clàssic com *Casanova*, o en la utilització de teixits, per donar nou alè a *Dangerous Liaisons*. Destaquen demostracions de refinament en les relectures de *Morte a Venècia* i de *Moulin Rouge*, on el vestuari masculí i femení es fonen en un.

Veiem també peces que s'inspiren des del folklore europeu, com es el cas d'*Èdip Rei*, fins a l'arquitectura més contemporània, pel clàssic de la ciència ficció *Blade Runner*. Finalment dues revisitacions dels sempre suggerents *Fellini Satyricon* de la Roma Clàssica i *Cleopatra* de l'Antic Egipte i una nova visió sobre el clàssic més contemporani i aliè a la nostra cultura, *In the Mood for Love*.

Informació concreta de cada projecte

María Vázquez Mosteiro (Espanyola) - *Casanova* (Federico Fellini, 1976)

Aquest vestuari per a *Casanova* parteix de la psicologia del personatge (efeminat, presumit, aventurer...) i de la societat i l'època en la qual s'inscriu (recarregada, ostentosa, vividora,...), per posteriorment ser arrossegat als nostres dies, construint un equilibri visual que remeti a un "actual segle XVIII". S'utilitzen característiques *rococós*,

com a perruques o casaques masculines, amb tècniques i elements actuals com la llana brodada sobre canemàs de catifa, la tela estampada o les mitges de puntes.

Arantza Lucas Ortega (Espanyola) - *Morte a Venezia* (Luchino Visconti, 1971)

El vestuari neix de l'atmosfera decadent en la qual estan englobats els personatges en la seva lluita per aparentar i ser una altra persona. D'aquí la idea del vel, que s'usa per cobrir, per tapar el que es vol amagar. Sota el seu mantell es té una lleu visió de la vida, la visió que un vol tenir: la delicadesa de la seda, combinada amb la fermesa de les passamaneries i les perles. Aquests són els tres elements amb què defineixo al personatge femení de la pel·lícula, la Mare de Tadzio.

Catherine Eluned Davies (Galesa) - *Mouline Rouge* (John Huston, 1952)

El Moulin Rouge és l'epítom de la llibertat social i cultural de la "Belle Epoque" francesa i la pel·lícula recorre els seus primers anys de la mà del pintor Toulouse Lautrec. En aquest vestuari, en el qual el personatge arriba borratxo a una inauguració, veiem la barreja dels atributs masculins i pobres – armilla i pantalons de sastreria clàssica s.XIX, ratlla diplomàtica pintada a mà – amb els femenins i vistosos – barreteria- espectacle i capa inspirada en el dissenyador Charles James.

Carla Guillem Font (Española) - *Blade Runner* (Ridley Scott, 1981)

En aquesta nova versió de *Blade Runner* el vestuari dels personatges està basat en obres arquitectòniques del segle XXI. La inspiració neix de la importància que li dona el director, Ridley Scott, a l'arquitectura a la pel·lícula de 1982 i en la majoria de les obres que componen la seva filmografia. Així doncs, les peces del vestuari prenen referències de parts de l'estructura d'edificis de Calatrava o C.I. Llegeix entre uns altres.

Diana Lucía García Álvarez (Colombiana) - *Dangerous Liaisons* (Stephen Frears, 1988)

El vestuari d'aquesta pel·lícula és totalment purista, amb un disseny fidel del segle XVII. Per a aquesta nova versió es mantenen els trets més rellevants, com són les siluetes de l'època i els decorats florals, però, vistos des de la perspectiva de l'any 2012, amb materials moderns com el PVC - que té un disseny molt femení tallat a mà - i amb teles tornassolades que li donen un toc de modernitat i innovació. A més es juga amb els colors dels diferents personatges perquè deixin veure la seva personalitat i els canvis pel que travessen al llarg de la pel·lícula.

Maria Luisa Ossa García (Xilena) - *Cleopatra* (Cecil B. DeMille, 1934)

L'interès de la dissenyadora per la cultura grega i romana es materialitza en la Cleopatra de Cecil B. DeMille. A més, oferia una gran riquesa de materials, teixits i simbologies amb els quals treballar. El rol de les dones de l'època, elegants i sofisticades per ser posseïdores de grans riqueses, dirigeix al dissenyador a representar al personatge com una joia majestuosa. Confecciona el vestuari amb miralls tallats en

quadrats, elements daurats i una gasa de seda prisada, en tons verds i blancs, per simbolitzar les ondulacions del ric Nil.

Juliette Manservisi (Italiana) - *Edipo Rey* (Pier Paolo Pasolini, 1967)

Escollir l'Èdip Rei de Pasolini plantejava un repte des de l'inici: Com mantenir l'essència del llenguatge de Donati, el figurinista de la pel·lícula, que tan bé va saber plasmar la universalitat inclusiva del relat mític? En aquesta cerca, en la necessitat de trobar un denominatiu comú que reflectís un moment suspès en el temps, va aparèixer la idea del folklore. Si bé quan parlem de folklore ens referim a idees i costums, es té un fort reflex en la indumentària. El vestuari proposat barreja així elements de l'Europa de l'est, Europa central i Àfrica.

Carolina Hightet García (Xilena) - *Fellini - Satyricon* (Federico Fellini, 1969)

Per Fellini el passat és ficció, no recreació de la història, és una fantasia de l'antiguitat, un viatge oníric al passat. Des d'aquesta premissa va ser abordada la meua proposta per *Satyricon*, sense abandonar, per descomptat, la documentació històrica com a font d'inspiració. La pell al descobert, la transparència, el grotesc i el recarregat són recurrents en cadascun dels personatges. L'estructura dels seus cossos aporta un element més que conforma l'univers teatral i dramàtic. El vestit d'Enotea està treballat amb cordó, trenats, teixits i cadenes ja que és presonera d'una maledicció, estar lligada a il·luminar el foc.

Nuria Craven-Bartle Capella (Espanyola) - *In the mood for love* (Wong Kar Wai, 2000)

Ens separa una gran distància... i aquesta és la deficiència essencial amb la qual hem de bregar a l'hora d'enfrontar-nos a una cinematografia radicalment diferent a l'occidental. Per coherència, llavors, la meua proposta es basa en el que *In the mood for love*, a la meua manera de veure, transmet. L'important no és el que es diu sinó el que se suggereix, i aquesta idea s'aconsegueix mitjançant la creació d'un vestit simple en el seu patronatge i complex en la seva creació. Es recorre a l'aire "New look" per reivindicar una feminitat absoluta i fràgil d'aire oriental – serigrafia amb motiu de bambú, ús de sedes *shantung*.

5. Els alumnes del Programa de Formació Contínua de Disseny Gràfic Editorial han dissenyat el Fanzine **El Film a l'Agulla**. La portada, que es correspon amb el cartell de l'exposició, és un projecte d'Angello Zamudio seleccionat per la FilmoTeca de Catalunya.